

בית משפט השלום בפתח תקווה

17 פברואר 2021

ת"ט 32185-10-16 אמיתי נ' הלברשטט

ת"ט 36282-11-18 אמיתי נ' ברוקהיימר

ת"ט 52173-12-16 אמיתי נ' מזרחי

ת"ט 52069-12-16 אמיתי נ' קליין

ת"ט 58025-11-16 אמיתי נ' קראוס

ת"ט 53929-11-16 אמיתי נ' ברוקהיימר

ת"ט 43513-10-16 אמיתי נ' ריין

ת"ט 39323-10-16 אמיתי נ' סיני

ת"ט 59837-08-16 אמיתי נ' הר כסף

בפני כב' השופטת הבכירה ניצה מימון שעשוע

תובע יהודה צבי אמיתי

נגד

נתבעים 1. רויטל שרה הר כסף ת"ז XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

2. חיים קראוס ת"ז XXXXXXXXXXXX

3. משה מזרחי ת"ז XXXXXXXXXXXXXXXX

4. יסכה קליין ת"ז XXXXXXXXXXXX

5-6. שמעון ברוקהיימר ת"ז XXXXXXXXXXXXXXXX

7. גבריאל ינון פאלח ת"ז XXXXXXXXXXXXXXXX

8. דן פלד ת"ז XXXXXXXXXXXXXXXX

מתתיהו הלברשטט - ניתן פסק בוררות
שרגא סיני - בעיכוב הליכים עקב פשיטת רגל
נחום ריין - בעיכוב הליכים עקב פשיטת רגל

חקיקה שאוזכרה:

חוק הבוררות, תשכ"ח-1968: סע' 12, 12 (א), 12 (ב)

החלטה

הצדדים חלוקים בשאלה, אם יש למנות בורר חליף במקום הבוררים שהתפטרו מתפקידם, או להחזיר את ההתדיינות לבית המשפט.

הנתבעים הם ערבים להסכם הלוואה בין התובע לבין חיים הר כסף (להלן: **הלווה**). ההלוואה היתה על סכום קרן של \$ 48,150. הערבים משכו שיקים לפקודת התובע, כשבגב השיקים כתוב "ערבות להלוואה בין חיים הר כסף לצבי אמיתי בסך \$ 48,150".

of 1

בהחלטה מיום 28.3.17 קבעתי כי דין התביעות הנוגעות להסכם הלוואה בין התובע ללווה, לרבות התביעות שהוגשו כנגד הערבים להלוואה, להידון במסגרת הבוררות אשר סוכמה בין הצדדים בהסכם הלוואה. דחיתי את פירושו של התובע לסעיף הבוררות, וקבעתי כי הפרשנות הפשוטה והמתקבלת על הדעת הינה כי הוסכם בין הצדדים כי ענייניהם יתבררו במסגרת הבוררות שהוצעה במידה ויתעורר הצורך בכך, כאשר התובע שהוא המלווה יהיה רשאי לבחור בין שני הבוררים המוזכרים בהסכם – הרב גרוס והרב סילמן. נקבע כי הערבים זכאים להסתמך על תניית הבוררות המצויה בהסכם עליו חתמו, ואילו התנערות התובע, שהוא צד להסכם הלוואה, מתניית הבוררות, נראית כמושתתת על נימוקים לא ענייניים, שכן כל הטענות שמעלה התובע ניתנות לביורר במסגרת הבוררות.

לפיכך עוכבו ההליכים בתיקים דן ונקבע כי הצדדים יפנו לאחד מהבוררים המוסכמים, על פי בחירת התובע, לביורר התביעות.

לאחר הגשת ערעור על ידי התובע, הצדדים הגיעו להסכמה שהבוררות תתקיים בפני בי הדין של הרב שלמה מחפוד.

ביום 16.7.20 הודיע בית הדין של הרב שלמה מחפוד כי בפסק הבוררות מיום 12.9.19 נקבע כי הלווה חייב לשלם לתובע סך של 375,000 ₪. כן נקבע בפסק דין מיום 4.4.19 בין התובע לבין הערב מתניהו הברשטט – הערב יפקיד שיק בביה"ד שראוי לגבות בו על שם התובע, והתובע יסגור את תיק ההוצל"פ נגדו.

לגבי יתר הערבים, החזירו הבוררים את המנדט לבית המשפט, אחרי יותר מעשרה דיונים, בציינם כי הצדדים לא איפשרו את המשך ניהול דיוני הבוררות בעניינם.

יצוין כי בינתיים התברר כי הלווה נמצא בהליך של חדלות פרעון ולא ניתן להיפרע ממנו.

בדיון שהתקיים טענו הערבים כי התובע הוא לא איפשר את הניהול התקין של הבוררות בהעלותו דרישות שונות והטרדות בלתי פוסקות של בית הדין. התובע טען כי הוא חושש שיש השפעות חיצוניות על בית הדין.

התובע טען כי מרגע שהבוררים בבית הדין צדק החזירו את הדיון לבית המשפט, אין עוד מקום לחזור לסעיף הבוררות בין הצדדים, ויש לקיים את הדיון בעניינם של הערבים בבית המשפט.

הערבים טענו כי בהסכם עם התובע כוונת הצדדים היתה להתדיין בפני בית דין חרדי הפוסק לפי ההלכה, וכי אין סיבה לסטות מתנאי זה רק משום שהתובע לא איפשר לבוררים להשלים את הבוררות.

סעיף 12 לחוק הבוררות, שכותרתו "מינוי בורר חליף" קובע:

"(א) נתפנתה כהונתו של בורר, אם עקב התפטרותו או פטירתו ואם עקב העברתו מתפקידו, יחולו הוראות הסעיפים 8 עד 10 על מינויו של בורר חליף, והוא כשאיין כוונה אחרת משתמעת מהסכם הבוררות".

משמע, הכלל הוא מינוי בורר חליף, ואילו החריג הוא ביטול תניית הבוררות. החריג יחול רק כאשר יש בהסכם הבוררות כוונה משתמעת לאי מינוי בורר חליף. במקרה דנן, כוונה כזו אינה משתמעת מהסכם הבוררות.

המלומד ישראל שמעוני, בספרו אופק חדש בבוררות – דיני בוררות עם ערכאת ערעור (2009) (פורסם בנבו), מסביר:

"הסכם הבוררות הינו היסוד שעליו מושתת הליך הבוררות. מקיומו של ההסכם אנו למדים על רצון הצדדים לבחור במנגנון הבוררות ולהעדיפו על פני בית המשפט. לפיכך, בית המשפט יעדיף תמיד את פרשנות ההסכם המתיישבת עם קיומו של הליך הבוררות, זאת - מפאת החשיבות שבעקרון כיבוד ההסכמים."

הערבים הפנו למספר פסקי דין בהם נקבע כי גם כאשר בורר מתפטר או מועבר מתפקידו, יש להיצמד לכוונתם המוסכמת של הצדדים, לפנות למנגנון בוררות לפי ההלכה היהודית החרדית, ליישוב הסכסוכים ביניהם.

ברע"א 8420/14 **מרדכי מורל נ' רונן צור** (פורסם בנבו, 22.02.2015) נפסק: "ככלל, הסכמי בוררות יש לקיים, וכפועל יוצא ברובם המוחלט של המקרים שבהם מתפנה כהונתו של בורר, כל עוד לא הוכח קיומו של אחד החריגים הקבועים **בסעיפים 12(א) ו-12(ב) לחוק הבוררות**, על ביהמ"ש למנות בורר חליף. לצד זה, אם שוכנע ביהמ"ש כי מדובר במקרה חריג המצדיק סטייה מהכלל, אזי רשאי ביהמ"ש לא להיעתר לבקשה למינוי בורר חליף".

במקרה דנן, לא זאת בלבד שלא מתקיים חריג לכלל, אלא שמדברי התובע והתנהגותו בדיון בפני ומדברי הערבים התרשמתי כי התובע הוא שלא איפשר השלמת ההתדיינות בבוררות, עקב חששות סובייקטיביים ולא מבוססים ל"השפעות" על בית הדין. אני דוחה את טענת התובע, כי היתה סחבת בבוררות, שכן הבוררים קיימו 10-15 דיונים לדברי התובע, לאור ריבוי הערבים, וזאת תוך זמן סביר, אלא שהחשדות וחוסר האמון שהביע התובע כלפי הדיינים סיכלו את המשך ההתדיינות.

בנסיבות אלה אין זה הוגן, ונוגד את [סעיף 12\(א\) לחוק הבוררות](#), לבטל את תניית הבוררות בפני בית דין חרדי, עליה הסתמכו הערבים בעת חתימתם על הערבות.

לפיכך אני מורה כי הצדדים יפנו לבית דין חרדי של הרב לנדא בבני ברק, או של הרב גרוס או הרב סילמן, לפי בחירת התובע.

כדי למנוע שיבוש מהלך הדיונים, אני מורה כי התובע יזמן לבוררות את כל אחד מהערבים בנפרד, אך באם הבוררים ימצאו לנכון, פסק הדין יינתן לאחר שמיעת עדויות כל הערבים.

ניתנה היום, ה' אדר תשפ"א, 17 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

ניצה מימון שעשוע 54678313-/
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה